

Sygn. akt V Kz 509/16

POSTANOWIENIE

Dnia 3 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Ireny Laury Łozowickiej

po rozpoznaniu w sprawie **M. W., J. S. oraz W. K.**

oskarżonych o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonych M. W. i J. S. w dniu 16 czerwca 2016 roku

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 15 czerwca 2016 roku, w sprawie sygn. akt III K 121/16

w przedmiocie zawieszenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zawiesił postępowanie przeciwko M. W., J. S. oraz W. K. oskarżonym o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w związku długotrwałą przeszkodą uniemożliwiającą prowadzenie postępowania związaną z koniecznością oczekiwania na odpowiedź Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na pytanie prejudycjalne z sprawie C – 303/15.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył w całości zażaleniem obrońca oskarżonych M. W. i J. S. kwestionując, aby wskazana przez Sąd Rejonowy przyczyna uzasadniała zawieszenie postępowania, wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i prowadzenie postępowania przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy oskarżonych M. W. i J. S. nie było zasadne.

Kwestia możliwości zawieszenia postępowania w związku z oczekiwaniem na orzeczenie innego organu, w tym wypadku TSUE, była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 10/15, do czego odniósł się Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Przywołując wyrażony tam przez Sąd Najwyższy pogląd należy tylko przypomnieć, że mimo, iż przepis art. 22 k.p.k. nie przewiduje wyraźnej podstawy do zawieszenia postępowania karnego w oczekiwaniu na prejudykat, w doktrynie wyrażono pogląd, że może on stanowić podstawę normatywną dla zawieszenia postępowania karnego w celu zwrócenia się przez sąd karny z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego lub z pytaniem prejudycjalnym do

Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (por. m.in.: P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, tom I, red. P. Hofmański, Warszawa 2011, s. 224-225).

Przeszkodą dla stwierdzenia dopuszczalności zawieszenia postępowania karnego w omawianym przypadku nie może być brak wyraźnego uregulowania takiej podstawy w art. 22 k.p.k. Przepis ten, choć normuje wyjątek od zasady prowadzenia postępowania karnego bez nieuzasadnionej zwłoki, to także służy realizacji innej zasady procesowej, mianowicie zasady trafnej reakcji karnej. Za jeden z elementów tej zasady należy uznać jednolitość stosowania prawa, u podstaw której leży jednolita wykładnia prawa. Za długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania może być uznany stan niepewności co do treści normatywnej prawa unijnego, jakie sąd ma zastosować w rozpatrywanej sprawie i potrzeba usunięcia tych wątpliwości, do czego wyłączną kompetencję posiada TSUE.

Możliwa jest taka wykładnia art. 22 k.p.k., zgodnie z którą może on służyć do wstrzymania toku procesu w celu realizacji przewidzianego prawem wyjątku od zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego. Wobec tego może mieć zastosowanie do wstrzymania toku procesu w oczekiwaniu na orzeczenie TSUE wydane w innej sprawie, ale wiążącej sąd w postępowaniu zawieszonym.

Nie ulega wątpliwości, że od odpowiedzi na pytanie prejudycjalne w sprawie C – 303/15 zależeć będzie rozstrzygnięcie w sprawie III K 121/16 Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.